

Nr 196.

Av herr **Rosén**, om upphävande av bestämmelsen om revaccination av fast anställt manskap vid hären och marinen samt av värnpliktiga.

I § 3 i lag om skyddskoppympning av den 2 juni 1916 föreskrives bl. a., att oberoende av skyddskoppympning, som äger rum enligt 2 §, åligger ympningsplikt:

a) dem, som börja fullgöra tjänstgöring på grund av fast anställning bland manskapet vid hären eller marinen,

b) värnpliktiga, som börja första tjänstgöring under fredstid för sin utbildning,

c) värnpliktiga, som inkallas till tjänstgöring för rikets försvar, om och i den omfattning Konungen prövar nödigt påbjuda ympning — — —.

Genom kungl. brev den 11 mars 1904 föreskrevs, att värnpliktig, så fort ske kunde efter början av bemälda tjänstgöring, skulle med animal vaccin ympas, så framt han däremot icke gjorde invändning. Den 18 augusti 1914 ingick arméns sjukvårdsmyndighet med framställning därom, att orden »så framt han däremot icke gör invändning» måtte utgå. Förslaget motiverades med, bl. a., att fara syntes förefinnas, att även vårt land kunde indragas i den allmänna världsbranden. Efter yttrande av medicinalstyrelsen och marinöverläkaren fann Kungl. Maj:t genom beslut den 10 september 1914 framställningen icke för det dåvarande böra föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

År 1916 tillkom nu gällande bestämmelse, som ålägger militärmanskap och värnpliktiga att underkasta sig revaccination.

Det skäl, som anfördes såsom grund för 1916 års förslag, föreligger icke numera. Därtill kommer, att bestämmelsen i fråga visat sig utöva menlig inverkan på utbildningsarbetet. Sålunda ingav för ett par år sedan inspektören för infanteriet till Kungl. Maj:t en framställning, att bestämmelsen om revaccination av värnpliktiga måtte upphävas, enär densamma invercade menligt på utbildningen av de värnpliktiga. Denna framställning avstyrktes av sjukvårdsstyrelsen och medicinalstyrelsen och föranledde icke till någon Kungl. Maj:ts åtgärd. Tidigare hade i en rapport rörande utbildningsarbetet vid flottan framhållits, att revaccinationen verkade förryckande på utbildningsarbetet. En verkställd undersökning visade också, att den utförda ympningen medförde talrika sjukdomsfall, vilka för en

tid av en till två veckor, stundom längre, gjorde de värnpliktiga helt eller delvis oförmögna till deltagande i övningar.

Sedan de värnpliktigas utbildningstid genom 1925 års värnpliktslag förkortats, hava klagomål ofta anförts över utbildningstidens otillräcklighet. De möjligheter, som kunna stå till buds för att på bästa sätt använda tiden, synas under alla förhållanden böra tillvaratagas. Dit hör otvivelaktigt vidtagandet av sådana anordningar, att de värnpliktiga redan från första tjänstgöringsdagen kunna deltaga i utbildningsarbetet. Genom ovannämnda framställning och påpekande har tydligt ådagalagts, att man åtminstone i vissa militära kretsar anser, att revaccinationen bereder utbildningsarbetet svårigheter. Anledning synes därför föreligga att undanröja detta hinder. Något skäl att återgå till förut gällande bestämmelse synes icke förefinnas, dels då vid vissa truppförband ingen revaccination före 1916 förekom, dels emedan samma olägenhet beträffande utbildningsarbetet skulle kvarstå, därest en del av de värnpliktiga skulle komma att underkastas revaccination. Ett fullständigt upphävande av bestämmelsen i § 3, punkterna a) och b) synes fördenskull vara starkast motiverat.

På grund av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att bestämmelserna i § 3, punkterna a) och b) i lag om skyddskoppympning upphävas, varigenom den nu påbudna revaccinationen för fast anställt manskap vid hären och marinen samt av värnpliktiga kommer att upphöra.

Stockholm den 21 januari 1930.

Gustav Rosén.
